

Sygn. akt II Ka 17/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu – II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący	-	SSO Jacek Klęk
Protokolant	-	st. sekr. sąd. Zdzisława Drózdź

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Sieradzu Anny Duczmaleskiej, po rozpoznaniu w dniu 19 II 2014 r. sprawy: **R. L.** oskarżonego o czyn z art. 178a§1 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11§2 kk, na skutek apelacji prokuratora od wyroku Sądu Rejonowego w Wieluniu z 28 listopada 2013 r. w sprawie II K 991/13,

na podstawie art. 437§1 kpk oraz art. 636§1 kpk

1. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. Kosztami postępowania obciąża Skarbu Państwa.

Sygn. akt II Ka 17/14

UZASADNIENIE

Aktem oskarżenia wniesionym do Sądu Rejonowego w Wieluniu 24 września 2013 r. Prokurator zarzucił R. L.to, że: w dniu 25 lipca 2013 r. w miejscowości S., woj. (...), będąc w stanie nietrzeźwości (0,34mg/l alkoholu), nie stosując się do prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Wieluniu, sygn. akt VI K 22/07 zakazu kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi i rowerami, kierował motorowerem m-ki (...)o nr rej. (...)w ruchu lądowym, kwalifikując powyższe jako czyn z art. 178a§1 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11§2 kk.

Wydanym 28 listopada 2013 r. w sprawie II K 991/13, w trybie art. 387 kpk, wyrokiem Sąd Rejonowy w Wieluniu uznał R. L.za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a§1 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11§2 kk i za to, na podstawie art. 244 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności, a jej wykonanie, na podstawie art. 69§1 i §2 kk, a także art. 70§1 pkt 1 kk, warunkowo zawiesił na okres próby 5 lat. Na podstawie art. 71§1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego subsydiarną karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wartość stawki dziennej na kwotę 10 zł. Nadto Sąd orzekł wobec oskarżonego, na podstawie:

- a) art. 42§2 kk zakaz prowadzenia w strefie ruchu lądowego wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 8 lat,
- b) art. 49§1 i §2 kk na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 100 zł,
- c) art. 50 kk podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez wywieszenie wyciągu z wyroku na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy w S. przez okres 30 dni;
- d) art. 627 kpk obowiązek uiszczenia kosztów sądowych w całości.

W ustawowym terminie apelację od wyroku wywiódł prokurator zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego i zarzucając orzeczeniu, na podstawie art. 438 pkt 1 kpk obrazę prawa materialnego, tj. art. 178§1 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11§2 kk polegająca na uznaniu, iż zachowanie oskarżonego wyczerpuje znamiona przestępstw określonych w art. 178§1 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11§2 kk, podczas gdy zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy i poczynione na jego podstawie ustalenia faktyczne prowadzi do wniosku, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu zabronionego określonego w art. 178a§4 kk. W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, iż przypisanym czynem R. L. wyczerpał znamiona art. 178a§4 kk. W uzasadnieniu apelacji skarżący skonkretyzował, iż zastosowanie art. 178a§4 kk wobec przypisanego oskarżonemu zachowania jest konieczne z uwagi na fakt, iż oskarżony dopuścił się prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości i w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo – odnosząc owo „skazanie za przestępstwo” do skazania za czyn z art. 178a§2 kk w sprawie VI K 22/07 Sadu Rejonowego w Wieluniu.

Sąd okręgowy zważył, co następuje:

Na wstępie wskazać należy, iż słusznie skarżący podnosi, że ustalenia faktyczne w sprawie niniejszej nie budzą wątpliwości. Sąd ustalił bowiem okoliczności zaistnienia zdarzenia uwzględnivszy ogół ujawnionych w przebiegu rozprawy dowodów, przy czym dokonując ich oceny czynił to z poszanowaniem zasad logiki oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Pozwala to na konstatację, iż 25 lipca 2013 r. w S., R. L., będąc w stanie nietrzeźwości wyrażającym się zawartością 0,34 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, nie stosując się do orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Wieluniu w sprawie VI K 22/07 zakazu kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi i rowerami, kierował motorowerem m-ki (...)o nr rej. (...)w ruchu lądowym.

Przechodząc do omówienia zarzutów apelacyjnych należy podkreślić, iż niczym nieuzasadnione jest twierdzenie skarżącego jakoby kwestionowanym wyrokiem Sąd przypisał R. L. wyczerpanie znamion art. 178§1 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11§2 kk. Z zaskarżonego wyroku wynika wprost, iż Sąd uwzględnił propozycję oskarżyciela i przypisał oskarżonemu dokonanie występku wyczerpującego dyspozycję art. 178a§1 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11§2 kk nie zaś imputowaną „art. 178§1 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11§2 kk”. Jest przy tym oczywistym, iż przyjęcie przez Sąd przytaczanej przez skarżącego w apelacji podstawy skazania musiałoby skutkować odmiennym co do istoty rozstrzygnięciem.

Clou apelacji pozostaje stanowisko zaprezentowane w akapitach 2 i 3 strony 3 tegoż pisma. Tam skarżący wyłuszczył, iż skoro w dniu zdarzenia (25.07.2013 r.) zachowanie polegające na prowadzenie roweru w stanie nietrzeźwości po drodze publicznej było przestępstwem należało uznać

, iż oskarżony będąc w stanie nietrzeźwości prowadził pojazd mechaniczny w strefie ruchu lądowego w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, a więc wyczerpał znamiona art. 178a§4 kk.

Z poglądem takim nie sposób jednak się zgodzić. Z dniem 9 listopada 2013 r. zachowanie penalizowane art. 178a§2 kk w brzmieniu ustalonym art. 6 pkt 1 ustawy z 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy - Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2010.152.1018), na mocy art. 2 pkt. 3a oraz art. 12 pkt 3 ustawy z 27 września 2013 r. o zmieniającej ustawę – kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2013 poz. 1247) zdepenalizowano częściowo do rangi wykroczenia (art. 87§1a kw). Ustawodawca jednocześnie w sposób jednoznaczny określił następstwa nowelizacji w odniesieniu do takich zachowań, co do których postępowania już prawomocnie zakończono. Rozstrzygającymi pozostają tu uregulowania zawarte w art. 50 ust. 3 i 4 ustawy z 27 września 2013 r. określające konsekwencje wspomnianej kontrawencjonalizacji. Normy te stanowią:

3. Jeżeli według niniejszej ustawy czyn objęty prawomocnym wyrokiem skazującym za przestępstwo stanowi wykroczenie, orzeczone środki karne podlegają wykonaniu na podstawie przepisów dotychczasowych.

4. Jeżeli według niniejszej ustawy czyn objęty prawomocnym wyrokiem skazującym za przestępstwo stanowi wykroczenie, stosuje się do tego czynu przepisy ustawy, o której mowa w art. 2 niniejszej ustawy, dotyczące przedawnienia wykonania kary oraz zatarcia ukarania.

W konsekwencji wykonanie środka karnego zakazu prowadzenia m.in. pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Wieluniu z dnia 16 II 2007 r. w sprawie VI K 22/07 następuje wg przepisów właściwych dla wykonania środków karnych orzeczonych za przestępstwo, mających nb zastosowanie także i do takiego samego rodzaju środka karnego orzeczanego za wykroczenie (art. 1§1 kkw). Jednakże do czynu będącego podstawą skazania we wspomnianej sprawie, z uwagi na fakt, iż obecnie stanowi on wykroczenie ustawa nakazuje stosować przepisy Kodeksu wykroczeń dotyczące przedawnienia wykonania kary oraz zatarcia ukarania. W konsekwencji, skoro ustawodawca ustawą nowelizującą traktuje powyższe jako „ukaranie” (art. 50 ust. 4 ustawy nowelizującej) niedopuszczalnym obecnie jest kwalifikowanie przedmiotowego czynu jako „przestępstwa” o jakim mowa w art. 178a§4 kk in fine (§ 4. Jeżeli sprawca czynu określonego w §1 (...) dopuścił się czynu określonego w §1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, podlega karze...).

Uwzględniając podniesioną argumentację, pomimo iż powyższe nie zostało wyłączone przez Sąd Rejonowy, stwierdzić należy, iż brak jest podstaw do wzruszenia kwestionowanego orzeczenia i uwzględnienia wniesionej apelacji. Sama zaś zdawkowa argumentacja skarżącego pozwała na uznanie jej za oczywiście bezzasadną.

Nadmienić należy przy tym, iż Sąd nie ujawnił w sprawie niniejszej uchybień o jakich mowa w art. 339 kpk i art. 440 kpk. Z uwagi na standardy określone art. 447§1 kpk stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy nie dostrzegł w rozstrzygnięciach penalnych zawartych w kwestionowanym wyroku elementów świadczących o niewspółmierności orzeczonych kar i środków karnych.

Zważywszy powyższe Sąd utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.